

Mahdollisen Kirjallisuuden Seuran kirjallisuuspalkinnon ehdokkaat vuonna 2014 ovat:

Markku Innon suomennos *Herkät napit* (Palladium) Gertrude Steinin teoksesta *Tender Buttons* (1914)

Innon käännös tuo ansiokkaasti suomeen Steinin musiikilliset muotokuvat vailla mallia ja subjektia, juuri parahiksi teoksen 100-vuotisjuhlaan. Alkakoon tästä suomalaisen nonsensisen ja parataktisen proosan voittokulku!

Sami Liuhdon *Neromaani* (Turbator)

Teos avaa ”13-osaisen Tusinaromaanit-sarjan, jonka myötä kirjallisuus menettää merkityksensä, vihdoinkin”. Tätä toivottua asiantilaa odotellessa voidaan juhlia Liuhtoa taitajana lajissa, joka on jäänyt turhaan vaille harjoitusta Suomessa: parodiassa, jossa kirjallisuus on peliä. Liuhdolla on kaikkea mitä parodian taitajalta edellytetään: keveyttä kävellä yli tarinaselluloosan, rinnakkainlaulajan vinoa korvaa ja kynää ontuville tyylille.

Maija Muinosen *Mustat paperit* (Teos)

Mustat paperit käsittelee kirjoituksen mahdollisuuksia tulla todeksi, hallita maailmaa ja lykätä kuolemaa. Tämän se tekee epäajanmukaisesti kirjemuodon avulla, takanaan kansainvälinen traditio Mariana Alcoforadosta Heiner Mülleriin ja eteenpäin. Muinosen teosta lukee kuin käännöstä, hyvässä mielessä tekijän kannalta, huonommassa suomalaisen kirjallisuuden kannalta.

Maaria Päivisen *Pintanaarmuja* (ntamo)

Pintanaarmuja on kaikenmaailman wertherien julma kääntöpuoli: kolmiodraama, jossa nautintoa ei ole ilman kärsimystä ja miehet kyvyttömiä ajattelemaan naista muuten kuin ”minun hänenä” eli kuolleena. *Pintanaarmuja* ei ainoastaan kuvaa miehen ja naisen kyvyttömyyttä ”rakastaa toiselle” vaan tuo sen samalla kieleen haavoittavalla tavalla. Roland Barthes analysoi aikoinaan rakastuneen kieltä; Päivinen tuo taidolla esiin sitä varjostavat vihan figuurit.

Mika Rätön *Mysterius Viisikulma-avain* (Teos)

Mysterius houkuttelee lukijaa etsimään mieltä tyhjän mysteerille ja mysteerin tyhjälle yli viiden kertomuksen summan. Teos on ilahduttava esimerkki siitä, että vielä tai vihdoin suomalaisella prosaistilla on halua ajatella tarinamaailmojen ja kirjaesineen tai -asian yhdistämisen mahdollisuuksia. Rätön ja graafikko Jenni Saaren kyky toteuttaa näitä mahdollisuuksia voimistaa lukukokemusta kokeellisuuden parhaiden perinteiden mukaisesti.

Ville-Juhani Sutisen *Torni* (ntamo)

Torni on läheistä sukua meillä harvinaisemmalle postmodernistiselle romaanille, jossa *less is a bore*. Se herättelee lukijaa Euroopan historian painajaisesta sarjalla ensyklopedisia topologioita ja pohtii samalla historian kerronnallistamisen ongelmia. Tämä mitään ulossulkematon kirja hengittää kuin ihmeen kaupalla Sutisen ilmavan lauseen ansiosta.

Elmeri Vehkalan *Eräitä harmillisia tarinoita* (Nastamuumio)

Vehkalan huumorissa Daniil Harmsin maailmat rakentava ja purkava kerronta kohtaa vantaalaisen pienlehden reippaan kohtuuttomuuden. Stand-up-monologien tapaan anekdoottien montaasi horjuttaa uskoa siihen, mitä juuri kuvittelit lukeneesi. Tekijä on lukijaa (ja kenties itseäänkin) rauhoittaakseen merkinnyt kunkin jakson jälkeen että LOPPU; teoksen punkteeraavia lauseita onkin suositeltavaa lukea pienissä erissä.

Raadin puolesta,

Teemu Ikonen